

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/13/2016
Identifikačné číslo spisu: 3016200137
Dátum vydania rozhodnutia: 21.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3016200137.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumana a zo sudcov JUDr. Sone Langovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): AD Značenie, s.r.o., IČO: 31 623 743, M. R. Štefánika 3, Prievidza, zastúpený: JUDr. Ján Kokinda, advokát, M. Mišíka I. 780/19A, Prievidza, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 21401053/2015 zo dňa 7. decembra 2015 a č. 21401417/2015 zo dňa 7. decembra 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/48/2016-34 zo dňa 2. augusta 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/48/2016-34 zo dňa 2. augusta 2016 z a m i e t a.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutí žalovaného č. 21401053/2015 zo dňa 07.12.2015 a č. 21401417/2015 zo dňa 07.12.2015. Rozhodnutím č. 21401053/2015 zo dňa 07.12.2015 bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 20844786/2015 zo dňa 17.09.2015, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z.z.“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2014 vo výške 1.658,98 €, keď správca dane neuznal žalobcovi právo odpočítať si DPH v celkovej výške 1.600,- € z faktúry č. 19/2014 vystavenej dňa 01.04.2014 dodávateľskou spoločnosťou PEDROS, s.r.o. za prenájom reklamnej plochy na adrese Nábrežná 2A v Prievidzi za druhý štvrtrok 2014 v cene 8.000,- € bez DPH.

2. Rozhodnutím žalovaného č. 21401417/2015 zo dňa 07.12.2015 bolo podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. potvrdené prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 20845184/2015 zo dňa 17.09.2015, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. vyrubil žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2014 vo výške 1.650,14 €, keď správca dane neuznal žalobcovi právo odpočítať si DPH v celkovej výške 1.600 € z faktúry č. 43/2014 vystavenej dňa 01.07.2014 dodávateľskou spoločnosťou PEDROS, s.r.o. za prenájom reklamnej plochy na adrese Nábřežná 2A v Prievidzi za tretí štvrtrok 2014 v cene 8.000 € bez DPH.

3. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prejednávacom prípade dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, ktorý si nárok na odpočet DPH zo sporných faktúr uplatnil, a preto bolo jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje v súlade so zákonnými podmienkami a v súlade so skutočnosťou. Správca dane následne verifikoval skutočnosti a doklady predložené žalobcom, od ktorého bolo možné spravodlivo požadovať preukazovanie len tých skutočností, ktoré mohol reálne ovplyvniť, lebo boli v jeho právnej sfére vplyvu, a na ktoré sa viaže jeho dôkazné bremeno.

II.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal, že žalovaný ako právny titul neuznania odpočtu DPH uviedol porušenie § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“), avšak hmotný podklad obchodu (reklamná tabuľa na budove) bezprostredne existuje a nie je predmetom sporu, za spoločnosť dodávateľa konal splnomocnený zástupca, čo tiež nie je predmetom sporu. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. vznikla predávajúcemu spoločnosti PEDROS, s.r.o. daňová povinnosť dňom dodania služby (reklamy), preto aj žalobcovi ako kupujúcemu vznikol nárok na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. - teda uvedené ustanovenie zákona č. 222/2004 Z.z. nemohlo byť porušené. Žalovaný tiež uvádzal ako právny titul neuznania odpočtu DPH porušenie § 49 ods. 2 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z., avšak dodávateľ žalobcu je riadne registrovaný platiteľ DPH a disponuje riadnou a úplnou faktúrou od dodávateľa PEDROS, s.r.o. ako platiteľa DPH, z čoho vyplýva, že predmetné ustanovenia zákona č. 222/2004 Z.z. nemohli byť porušené. Žalovaný svoje závery o porušení predmetných ustanovení zákona opiera len o nedostatky v prostredí dodávateľa a krajský súd tieto závery odobril.

5. Sťažovateľ ďalej poukázal na vnútornú rozpornosť odôvodnenia rozsudku, pričom citoval jednotlivé odseky odôvodnenia rozsudku. Rozhodnutie súdu má byť podľa Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrozumiteľne odôvodnené, ale žalobcovi nie je jasné v čom pochybil, lebo ak krajský súd uznáva, že dôkazné bremeno žalobcu nie je neohraničené, nemôže súčasne požadovať, že mal lustrovať prostredie dodávateľa, na čo žalobca v pozícii odberateľa nemá právo, lebo toto majú len štátne orgány.

6. Žalobca poukázal na to, že daňové orgány aj krajský súd sa tiež nesprávne zamerali na nepodstatnú otázku, či dodávateľ mal dispozičné právo dodať plnenie - poskytnúť reklamnú plochu na budove (bod 29 rozsudku). Podľa ustáleného výkladu zákona č. 222/2004 Z.z. je však predmetom DPH každé plnenie, bez ohľadu na platnosť alebo neplatnosť zmluvných vzťahov. Teda dodávateľovi PEDROS, s.r.o. vznikla riadna daňová povinnosť z dodania služby (nie z formálneho uvedenia DPH na faktúre) na výstupe podľa § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. a následne žalobcovi riadne vznikol nárok na odpočítanie dane na vstupe podľa § 49 ods. 1 a 2 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. Pokiaľ daňové orgány identifikovali nejaké porušenie zákona u dodávateľa PEDROS, s.r.o. musia postihovať jeho, nie žalobcu ako odberateľa zmarením jeho odpočtu dane, lebo takýto postup má znaky neprípustnej kolektívnej viny. Pokiaľ daňové orgány nedokážu vybrať daň od predávajúceho na výstupe, ide to na základe zásady primeranosti a proporcionality na ich ťarchu, nie na ťarchu žalobcu zmarením jeho odpočtu dane na vstupe - lebo žalobca si svoje povinnosti, ktoré možno spravodlivo od neho požadovať, riadne splnil.

7. Žalobca preto poukázal na podstatu sťažnosti, a to je otázka spravodlivého dôkazného bremena. Žalobcovi bola služba (reklama) riadne dodaná, a teda nemal dôvod ani kompetenciu preverovať

prostredie dodávateľa (napr. či vedie účtovníctvo, či má zmluvné a právne predpoklady dodať plnenie). Rovnako nemožno na ťarchu žalobcu pripísať ani to, že dodávateľ je v súčasnosti nekontaktný. Daňové orgány zamerali svoje dokazovanie nesprávnym smerom, keď overovali skutočnosti v prostredí dodávateľa, ktoré skutočnosti nemôže žalobca ovplyvniť; za ne nezodpovedá a teda logicky nemôžu patriť do dôkazného bremena žalobcu, ktoré by bolo možné od neho spravodlivo požadovať. Odpočítanie dane žalobcom nemôže byť zmarené tým, že jeho dodávateľ z roku 2014 je v roku 2016 nekontaktný a nemožno overiť jeho účtovníctvo ani jeho zaplatenie dane na výstupe. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sžf/49/2010, 3Sžf/1/2011, 6Sžf/10/2012 a rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci Optigen, spojené veci C-354/03, C-355/03, C-484/03, vo veci Bonik C-285/11 a namietal, že krajský súd sa s nimi vysporiadal nedostatočne. Nedostatky v prostredí dodávateľa nepatria do dôkazného bremena kupujúceho, zakladajúce zmarenie odpočtu dane, okrem splnenia dvoch súbežných podmienok, a to preukázaného podvodu a skutočnosti, že kupujúci o tom vedel, alebo mal vedieť, čo však nie je tento prípad.

8. Na základe uvedených dôvodov žiadal kasačný súd, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozhodnutia žalovaného, prípadne aj prvostupňové rozhodnutia správcu dane zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žiadal tiež, aby mu kasačný súd priznal náhradu trov konania.

III.

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že správca dane preveroval doklady a dôkazy, ktorými žalobca disponoval v tomto zdaňovacom období, a z ktorých bol odpočte dane uplatnený. Žalovaný sa s námietkami uvedenými v kasačnej sťažnosti vysporiadal už v napadnutom administratívnom rozhodnutí a následne aj v stanovisku k žalobe a naďalej trvá na svojich záveroch. Z uvedených dôvodov navrhol, aby najvyšší súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie predchádzajúce jeho vydaniu postupom podľa § 452 SSP, v rozsahu dôvodov kasačnej sťažnosti (§ 453 SSP) a dospel k záveru, že sťažnostný návrh nie je dôvodný. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <..

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“, „kasačný súd“) vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

12. Žalobca si v zdaňovacom období apríl 2014 uplatnil právo na odpočet DPH vo výške 1.600 € z faktúry č. 19/2014 zo dňa 01.04.2014, ktorú vystavila spoločnosť PEDROS, s.r.o. za prenájom reklamnej plochy na adrese Nábrežná 2A v Prievidzi za druhý štvrtrok 2014 v cene 8.000 € bez DPH. Dátum zdaniteľného plnenia bol uvedený deň 30.04.2014 a faktúra bola splatná 30.04.2014. Následne v zdaňovacom období júl 2014 žalobca odpočítal DPH vo výške 1.600 € z faktúry č. 43/2014 zo dňa 01.07.2014, ktorú vystavila spoločnosť PEDROS, s.r.o. za prenájom reklamnej plochy na adrese Nábrežná 2A v Prievidzi za tretí štvrtrok 2014 v cene 8.000 € bez DPH. Dátum zdaniteľného plnenia bol uvedený deň 31.07.2014, kedy bola faktúra aj splatná.

13. Počas výsluchu konaného dňa 14.01.2014 svedok Jozef Otčenáč, bývalý konateľ dodávateľskej spoločnosti PEDROS, s.r.o. do 30.07.2014, uviedol, že nebol pre spoločnosť vôbec činný. Za spoločnosť konal jeden človek, ktorému vyhotovil splnomocnenie. O zmluve so žalobcom a o vystavených faktúrach nič nevedel.

14. Na žiadosť správcu dane žalobca predložil zmluvu o nájme a označení nájomcu na reklamnom paneli uzavretú dňa 31.12.2010 žalobcom so spoločnosťou GOVLAS, s.r.o. a zmluvu o nájme a označení

nájomcu na reklamnom paneli, uzavretú dňa 01.04.2014 žalobcom so spoločnosťou PEDROS, s.r.o. Predmetom zmluvy z roku 2010 bol nájom reklamnej plochy /panelu/ o rozmeroch 2.000 x 2.000 mm na budove Extrém na Nábřežnej ulici v Prievidzi. V prípade zmluvy z roku 2014 bol predmetom zmluvy nájom reklamnej plochy /panelu/ o rozmeroch 2.000 x 1.000 mm na budove Extrému na Nábřežnej ulici v Prievidzi. Splatnosť a spôsob platenia nájomného bol v oboch prípadoch dohodnutý tak, že nájomné sa bude platiť štvrťročne, faktúra bude vystavená k 15. dňu v mesiaci, ktorým sa končí príslušný štvrťrok a bude splatná do 14 dní od jej doručenia. V bode 9.2. zmluvy z roku 2014 bolo uvedené, že predmetná zmluva nahrádza v plnom rozsahu zmluvu o nájme a označení nájomcu, uzatvorenú dňa 31.12.2010 medzi spoločnosťou GOVLAS, s.r.o. a žalobcom.

15. Konateľ žalobcu Ing. Miloš Souček počas ústneho pojednávania vykonaného dňa 26.02.2015 uviedol, že reklama na Nábřežnej ulici je umiestnená asi 4 roky. Reklamnú tabulu vyrobil a pomáhal osádzať na miesto p. A.. Pokiaľ ide o obchodnú spoluprácu so spoločnosťou GOVLAS, s.r.o. a PEDROS, s.r.o., v ich mene komunikoval s pánom M. s tým, že zmluva bola uzatvorená cestou pošty.

16. V priebehu ústneho pojednávania vykonaného s konateľom žalobcu dňa 06.05.2015 tento vysvetlil, že firma VÚB Leasing prenajala firme GOSAR zastúpenej pánom M. celú budovu EXTRÉM v Prievidzi. Firma GOSAR prenajala dňa 15.11.2010 reklamné plochy na budove firme GOLAS. Firma GOLAS prenajala tieto reklamné plochy firme GOVLAS a dňa 15.11.2013 firme PEDROS, s ktorou dňa 01.04.2014 podpísali zmluvu.

17. Správca dane ďalej zistil, že spoločnosť VÚB Leasing, a.s. ako kupujúci uzatvorila dňa 12.11.2010 kúpnu zmluvu s predávajúcim O. M.. Predmetom prevodu boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre k. ú. Z., ktoré sa stali predmetom nájmu podľa Lízingovej zmluvy č. 170310 zo dňa 12.11.2010 medzi prenajímateľom VÚB Leasing, a.s. a nájomcom GOSAR, s.r.o.

18. V písomnom vyjadrení zo dňa 09.07.2015 žalobca k veci uviedol, že firma VÚB Leasing má uzavretú leasingovú zmluvu č. 170310 zo dňa 12.11.2010 s firmou GOSAR, ktorá dňa 15.11.2010 prenajala firme GOLAS, s.r.o. vonkajšiu časť budovy EXTREME. Firma GOLAS, s.r.o. prenajala dňa 14.01.2013 firme GOVLAS, s.r.o. nájomné panely na budove EXTREME a dňa 25.11.2013 firme PEDROS, s.r.o. Na podloženie svojich tvrdení žalobca predložil správcovi dane zmluvu o prenájme reklamných panelov - prenajímateľ GOSAR s.r.o. a nájomca GOLAS, s.r.o., ktorá bola uzavretá 15.11.2010; zmluvu o prenájme reklamných panelov - prenajímateľ GOLAS, s.r.o. a nájomca GOVLAS spol. s r.o., ktorá bola uzavretá 14.01.2013; zmluvu o prenájme reklamných panelov - prenajímateľ GOLAS, s.r.o. a nájomca PEDROS s.r.o., ktorá bola uzavretá dňa 25.11.2013; zmluvu o nájme a označení nájomcu na reklamnom paneli - prenajímateľ PEDROS s.r.o. a nájomca AD značenie, s.r.o., ktorá bola uzavretá dňa 01.04.2014; zmluvu o nájme a označení nájomcu na reklamnom paneli - prenajímateľ GOVLAS, s.r.o. a nájomca AD značenie, s.r.o., ktorá bola uzavretá dňa 31.12.2010.

19. Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

20. Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

21. Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v

daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

22. Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 563/2009 Z.z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak

a) pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

23. Vo vzťahu k namietanému vyhodnoteniu zisteného skutkového stavu a k námietke neprimeraného prenosu dôkazného bremena na žalobcu kasačný súd uvádza, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje), ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Naopak, zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej zneužitelnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar, príp. služba reálne dodaná (§ 8, § 9 zákona č. 222/2004 Z.z.), a to práve osobou ako platiteľom DPH uvedenou na faktúre, ktorá si zároveň voči odberateľovi uplatňuje DPH.

24. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.

Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

25. Uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstarat' dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosti rozhodujúce pre určenie dane (§ 44 ods. 1 zákona č. 563/2009 Zb.). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z.), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustáľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

26. Argumentačne si aj tu odvolací súd pomôže judikatúrou Súdneho dvora a jeho právnymi závermi uvedenými v rozsudku z 21.06.2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11, v ktorom uviedol, že je potrebné pripomenúť, že boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam je cieľ uznaný a podporovaný smernicou 2006/112 (pozri najmä rozsudky Halifax zo 7. decembra 2010, R, C-285/09, bod 36, ako aj z 27. októbra 2011 Tanoarch, C-504/10, bod 50). V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že osoby podliehajúce súdnej právomoci sa nemôžu podvodne alebo zneužívajúcim spôsobom dovolávať noriem práva Únie (pozri najmä rozsudok z 3. marca 2005, Fini H, C-32/03, Zb.s.I-1599, bod 32; Halifax a i., ako aj Kittel a Recolta Recycling, bod 54). Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne okolnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne (pozri v tomto zmysle rozsudky Fini H, body 33 a 34; Kittel a Recolta Recycling, ako aj z 29. marca 2012, Véleclair, C-414/10, bod 32).

27. Taktiež Súdny dvor vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode, rozsudky ESD vo veciach napr. Teleos plc. a spol. (C-409/04), Vlaamse Oliemaatschappij NV (C-499/10). Určenie opatrení, ktoré možno v tom ktorom prípade požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností toho ktorého prípadu vo veci samej (rozsudok ESD v spojených veciach Mahagében kft, a Pétér Dávid č. C-80/11 a C-142/11). (bližšie v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Sžf/32/2012 zo dňa 27.11.2012).

28. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s judikatúrou, na ktorú poukázal. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na iné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré sú uvedené vyššie a týkajú sa dôkazného bremena. Z nich vyplýva, že daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstať dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly preveruje skutočnosť rozhodujúce pre určenie dane. Samotným predložením faktúry a účtovných dokladov ešte nie je vyčerpané dôkazné bremeno daňového subjektu, keďže faktúra a účtovné doklady predstavujú len formálne doklady o vykonaní predmetného obchodu, pričom nepreukazujú jeho skutočnú realizáciu. Realizáciu zdaniteľného obchodu je tak daňový subjekt v rámci svojho dôkazného bremena povinný preukázať aj inými bežnými dokladmi používanými v obchodnom styku, ktoré preukazujú reálne uskutočnenie predmetného obchodu, svedeckými výpoveďami, prípadne čímkol'vek, čo by preukazovalo realnosť samotného obchodu.

29. V konaní neboli taktiež naplnené skutočnosti pre presun dôkazného bremena na správcu dane v zmysle výkladových princípov z rozsudku najvyššieho súdu vo veci Iron Club sp. zn. 3Sžf/1/2011 ASPI JUD 65295 SK. Presun dôkazného bremena na správcu dane v judikovanom prípade sa týkal dodania tovaru, kedy daňový subjekt fyzicky disponoval tovarom aj faktúrami. Prenos dôkazného bremena v zmysle rozsudku 3Sžf/1/2011 nemožno aplikovať na daný prípad žalobcu.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

31. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

32. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.